

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΡΙΑΡΗ

ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ.

Α'. Καθ' ἣν στιγμήν, μετὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τοῦ ἐν Πελεκάνω σπηλαίου, ἐπληγώθη ἐφώνησεν ὡχ! σκύλοι μᾶς ἐφάετε» τότε ἐγένετο ἐκ τῆς φωνῆς γνωστός ὑπὸ τῶν 15 βήματα μόλις παρακειμένων Τούρκων, οἵτινες καταपुरοβολοῦντες αὐτὸν ἀντεφώνουν, «Σκύλε Κριγιάρη ἐδὰ θὰ σοῦ πιοῦμε τὸ αἷμά σου» καὶ τότε ὤρμησέ τις ἵνα τὸν ἀποκεφαλίσῃ.

Β'. Οἱ λοιποὶ τῶν στρατιωτῶν οὓς μεθ' ἑαυτοῦ εἶχεν ἐν τῷ Σπηλαίῳ ὁ Κ. Κριάρης ἐξώρμησαν ὡσαύτως καὶ διεσπάρησαν τῆδε κακεῖσε διελθόντες διὰ μέσου τῶν ἐχθρικῶν πυρῶν, φονεύσαντες 2 καὶ πληγῶσαντες ἕνα ἐκ τῶν Τούρκων, καὶ ἐσώθησαν καταφυγόντες εἰς σπήλαια καὶ δάση μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀμνηστείας ἣτις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου.

Γ'. Ὁ Κ. Κριάρης πρὸ τῆς ἐπελθούσης σωτηριώδους πυκνῆς ὀμίχλης, ἐν τῷ λόφῳ, μετὰ τὴν πληγὴν του, βλέπων ὅτι κατεδιώκετο ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ συναλαμβάνετο εἶπεν εἰς τὸν πιστῶς ἀκολουθοῦντα αὐτὸν υἱὸν του Γεώργιον· «Φύγε νὰ μὴ σὲ σκοτώσουνε καὶ σένα». Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς του τῷ ἀντέτεινε θέλων ἵνα μέχρι θανάτου μένη πλησίον του, ὁ Κριάρης ἀπειλητικῶς τῷ εἶπε, «φύγε μωρὲ μὰ δὲν ἐχω ἄγῳ μόνον τὴν ἀνάγκη σου, ἀλλὰ ἡ Πατρίδα ὅλη».

Δ'. Ἀφοῦ μὲ τὴν σύλληψίν του ὠδηγήθη εἰς Χανία, ἐν μέσῳ ταγμάτων Στρατοῦ, πρὶν ἢ ἔτι μέσον τι θεραπείας προσωρινὸν ληφθῆ ὑπὸ τῶν Τούρκων ὑπὲρ αὐτοῦ, μολονότι πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἶχε πληγωθῆ, τὸν παρουσίασαν εἰς τὸν Πασσᾶν, καὶ εἶτα εἰς τοὺς ὑποδιοικητὰς ἢ Πασσάδες Χαμίτ βέην καὶ Φωτιάδην (οὐχὶ τὸν νῦν Διοικητὴν Κρήτης). Οὗτοι μόλις τὸν εἶδον (ἰδίως ὁ Φωτιάδης Πασσᾶς) τῷ εἶπον· «Ἦντα σοῦ πέρασε μωρὲ χοντροκέφαλε κι' ἕκαμες; ἕνα Σουλτάνο μωρὲ ἤθελες νὰ πολεμήσῃς;» — Ὁ δὲ Κριάρης εἰς ἀπάντησιν τοῖς εἶπε· «Τιμὴ μου τόχα νὰ πολεμῶ μ' ἕνα Σουλτάνο καὶ νὰ τότε νικῶ, μὰ ὅτι μοῦ πέρασε τοῦκαμα, τὸν ἐπολέμουνα γιὰ τὴν πίστιν μου καὶ γιὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς Πατρίδας μου, γιὰ τὸν ἐθάρρουνά τύραννό τση ὡς καθὼς κι' εἶνε κιόλας». — Τότε θυμωθέντες οὗτοι εἶπον πάραυτα· «Πάρετέ τονε μέσα, φυλακὴ γρήγορα», ἐν ᾧ τις ἐκ τῶν παρακαθημένων Τούρκων τοῖς εἶπε· «Βάλλαϊ (μὰ τὸν Θεὸν) καλὰ ἔμιλησε, παλληκαρίστηκα».

Ὁ Κριάρης σπανίως καὶ σχεδὸν ποτὲ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ βίου του, ἰδίᾳ τοῦ πολεμικοῦ, ἔκλαιε, ἢ κἂν ἐδάκρυε.

Καὶ ἰδοὺ ἐν παράδειγμα καθ' ὃ οὔτε κἂν συνεκινήθη.

Ὅταν κατὰ τὴν ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ἐπαρχίας Ἀποκωρῶνους Κρήτης, Μελιδονίῳ τῶ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ υἱὸς του Γεώργιος ὤρμησε διελθὼν διὰ μέσου χιλιᾶδων σφαιρῶν, ἵνα ἀρπάσῃ τὴν σημαίαν τῶν Τούρκων ἐμπεπηγμένην ἐπ' ἄκρας δώματος, καὶ ὅτι ἐπληγῶθη κατὰ τὸ στήθος ἐπικινδύνως κάτωθεν τοῦ δώματος, ὑπὸ τῶν πυροβολούντων Τούρκων ἐκ τῶν ἔσωθεν τῶν οἰκιῶν, ὁ Κ. Κριάρης μαθὼν τοῦτο οὔτε κἂν συνεκινήθη, οὔτε κἂν ἠρώτησεν ἂν ἐτι ζῆ, ἀλλ' εἶπε· «Πάρετέ τονε νὰ μὴ τότε πάρουε οἱ Τοῦρκοι».

Τὰ τοῦ ἠρωϊκοῦ βίου τοῦ ἀειμνήστου πολεμιστοῦ καὶ ἥρωος Κ. ΚΡΙΑΡΗ, ὁ ἀναγνώστης εὕρισκει ἐν πάσῃ δυνατῇ λεπτομερείᾳ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῶν ΒΙΟΓΡΑΦΙΩΝ τοῦ ἔτους τούτου.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Τὸν ἄγνωστον ἐζήτησα, ἀκόμη δὲν τὸν εἶδα,
ἀπέρασ' ἢ νεότης μου μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα
ὅπου ἂν τὸν ἐζήτησα μοῦ εἶπαν μ' ἕνα στόμα
«ἐκεῖνος, ἢ ποῦ ζητεῖς ἐδῶ, δὲν ἐγεννήθ' ἀκόμα.»
Ἄς ἦταν νὰ τὸν εὕρισκα, κ' ἤθελα τοῦ χαρίσει
τὴν εὐτυχίαν τ' οὐρανοῦ κ' ὁ, τ' ἤθελε ζητήσει,
τὰ ὄνειρα, τοὺς πόθους μου, τὸν νοῦν τὴν ποιήσιν μου,
τὸ πᾶν, τὸ πᾶν θὰ εἶδον κ' αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μου
καὶ εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν θὰ τοῦ ἐζήτου μόνον
μᾶλλον μόνον λέξιν ἔρωτος πλασμένην μὲ τὸν πόνον.
Ματαίως τὸν ἐζήτησα αὐτὸν τὸν ἄγνωστον μου
ἐνίστε τὸν ἔβλεπα νάρχεται ἔς τ' ὄνειρόν μου
μὲ λάμπουσαν ἔς τὸ μέτωπον ἀκτῖνα οὐρανια
καὶ συμπαθῶς μ' ἀτένιζε μὲ Πλάτωνος καρδίαν.
Ἄλλοτε πάλιν ὑψηλὰ ἔς τὸν γαλανὸν αἰθέρα,
τὸν ἔβλεπα ἔς τῆς χαρκαυγῆς τὸν φωτεινὸν ἀστέρα.
Εἰς τῆς Σελήνης τὴν μαρρὴν θύουσαν εἰς τὰ ὄρη
πολεμιστὴν τὸν ἔβλεπα μὲ τὸ χρυσοῦν του ὄρου.
Ἦς τῶν δένδρων τὰ φυλλώματα ἔβλεπον τὴν σκιάν του,
ἔς τὴν καταγίδα ἤκουον γοργὰ τὰ βήματά του
ἐνόμιζα πῶς ἤρχετο μὲ τὴν ἀνεμοζάλην
καὶ μὲ παλμούς ἐπρόσμενα, πλὴν ἠπατώμην πάλιν.
Εἰς μελοῦδον μουσικῆς ἤκουον τ' ὄνομά του,
εἰς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοήν τὰ ψυθυρίσματά του.
Παντοῦ, παντοῦ τὸν ἔβλεπα, πλὴν μόνον ἔς τοὺς αἰθέρας,
δὲν τὸν ἐρώτιζε ποτὲ ὁ Ἥλιος τῆς ἡμέρας.
Δὲν εἶνε τῆς γῆς κάτοικος ἐκεῖνος, ὅστις δίνει
τὴν εὐτυχίαν τ' οὐρανοῦ, οὔτε ποτὲ ἀρῆγει
μεταμέλειος δάκρυον γυνὴ ποτὲ νὰ χύσῃ
οὔτε ποτὲ δὲν λησμονεῖ, ἀν' ἀπαξ ἀγαπήσῃ
Ματαίως τὸν ἐζήτησα δὲν ἐγεννήθ' ἀκόμα
ἴσως ἐκεῖ θὰ καταίχῃ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ ὄνομα.